

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que El Punt no fa seva necessàriament.

Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
 22 10 10

President

Juan Bosch i Roura

Consell d'Administració

Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Esteve Vilanova

Consell Editorial

Narcís-Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Assumpció Cantalozella, Josep M. Casas, Raimunda Coll, Josep Collellidomont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Andreu Otero, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas, Francesc Ten, Joan Torres, Josep Valls, Esteve Vilanova

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Juan Vall i Clara

Director

Emili Gisbert i Negrell

Redactors en Cap

Joan Ventura, Àngel Madrià

Àrees

Jordi Camps (Esports), Jordi Grau (Presència i Economia), Jordi Molins (Disseny), Joan Poyano (Baix Empordà), Miquel Riera (Cultura-Espectacles), Xevi Sala (Alt Empordà), Enric Serra (Opinió), Tura Soler (Punt Divers)

Seccions

Pere Drou (Llengua), Jaume Esparraguera (Infografia), Salvador Garcia (Girona), Narcís Genís (Catalunya), Manel Lladó (Fotografia), Josep Martinoy (Espanya-Món), Toni Muñoz (Apunts), Pep Riera (Edició), Carme Torns (Documentació), Xevi Xirgo (Punt i Seguit)

Publicitat

Toni Corominas (Agències), Marcel Blanes (Agències Girona), Rosa Maria Navarro (Institucions), Baldiri Bramon (Gironès i Pla de l'Estany), Xevi Esteve (Selva i Maresme), Jordi Cantó (Garrotxa, Ripollès i Cerdanya), Gemma Bosch (Alt Empordà), Cristina Taulats (Baix Empordà)

Gestió

Anna M. Ribas (Administració), Lluís Cama (Serveis),

Jaume Batchelli (Producció),

Rotimpres 40 05 95 (Impressió),

Distribucions Vilarroya SA i Dispublca SL (Distribució)

Dipòsit legal: GI-535-78. Difusió controlada

Un Primer de Maig marcat per la crisi

Així com l'any passat la celebració del Primer de Maig va girar entorn de la convocatòria de vaga general feta pels principals sindicats per finals d'aquell mes i la diada es va viure sota l'anomenada «síndrome de Maastricht», aquest any la difícil situació econòmica i la convocatòria anticipada d'eleccions generals provocada per l'etapa de recessió que es viu arreu seran les dues circumstàncies que marcaran la jornada. En aquest context, la celebració d'aquesta Festa Internacional del Treball torna a prendre vigència com a diada reivindicativa. Avui molts treballadors sortiran al carrer per denunciar el bloqueig de la negociació de la majoria dels convenis col·lectius, per tornar a reclamar un canvi clar de la política econòmica seguida fins ara pel Govern estatal i, especialment, per combatre la contractació temporal, les hores extraordinàries i la pluriocupació.

Quan falta poc més d'un mes per a les eleccions, un dels objectius que s'han fixat els partits polítics és atreure el vot dels ciutadans fent propostes concretes per millorar la situació econòmica i, especialment, per crear nous llocs de treball. El mateix president

del Govern estatal va afirmar fa pocs dies en una entrevista a Tele 5 que aquest era un tema prioritari per al seu partit i va fer-se unes reflexions en veu alta que, en algun punt, poden coincidir amb algunes de les actuacions que proposen els sindicats. González, que va proposar eliminar les hores extres i obligar els empresaris a contractar més gent, es va preguntar: ¿per què, si hi ha empresaris disposats a contractar gent a mitja jornada i treballadors sense feina disposats a acceptar-ho, el Govern no hauria d'impulsar aquesta possibilitat? El que no es va plantejar el president, però, és quina diferència hi ha entre el dilema dels treballadors d'agafar el que els donin i el que a l'edat mitjana podien tenir els serfs de la gleba respecte als senyors feudals, encara que això representi entrar en el terreny de la caricatura.

En aquest Primer de Maig que se celebra sense haver-se aprovat la llei de vaga, els sindicats, la patronal i el Govern estatal haurien de plantejar-se seriosament la necessitat de fer un esforç per recuperar el diàleg i, entre tots, buscar una sortida a la crítica situació econòmica per superar l'actual etapa de recessió i aconseguir tirar endavant el país mitjançant un pacte social que tothom sembla

demanar però per al qual pocs estan disposats a fer concessions. És a cada empresa on s'ha de demostrar que s'és capaç d'afrontar-lo i no en una taula ministerial un cop cada deu anys. Així, mentre la majoria del partits polítics es mostren disposats a negociar amb els agents socials i fan crides al diàleg, IC ha alertat del fet que sense un gran acord sobre política econòmica i social l'executiu que surti de les eleccions del 6 de juny podria haver de convocar-ne de noves.

Però avui també és un bon moment per reflexionar sobre el paper que haurien de tenir els sindicats en el marc de la societat actual. Els sindicats, en contra del paper que han tingut, per exemple, les centrals alemanyes, s'han limitat a insistir només en qüestions que afecten les condicions de treball o de benestar social dels treballadors, i potser no han estat tan amatents a altres aspectes que no tenen relació directa amb el món laboral, com la política de preus. Al marge d'això, tant els agents socials com el Govern s'haurien de plantejar posar fi d'una vegada a la cultura de la confrontació, a les actuacions basades només en la dialèctica del conflicte, cosa que no vol dir que s'hagi de tornar a la política de la submissió. En aquest sentit, el diàleg és necessari.

EL LECTOR ESCRIU

Els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de 20 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sol·licita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. EL PUNT es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

Resposta del president de Mifas

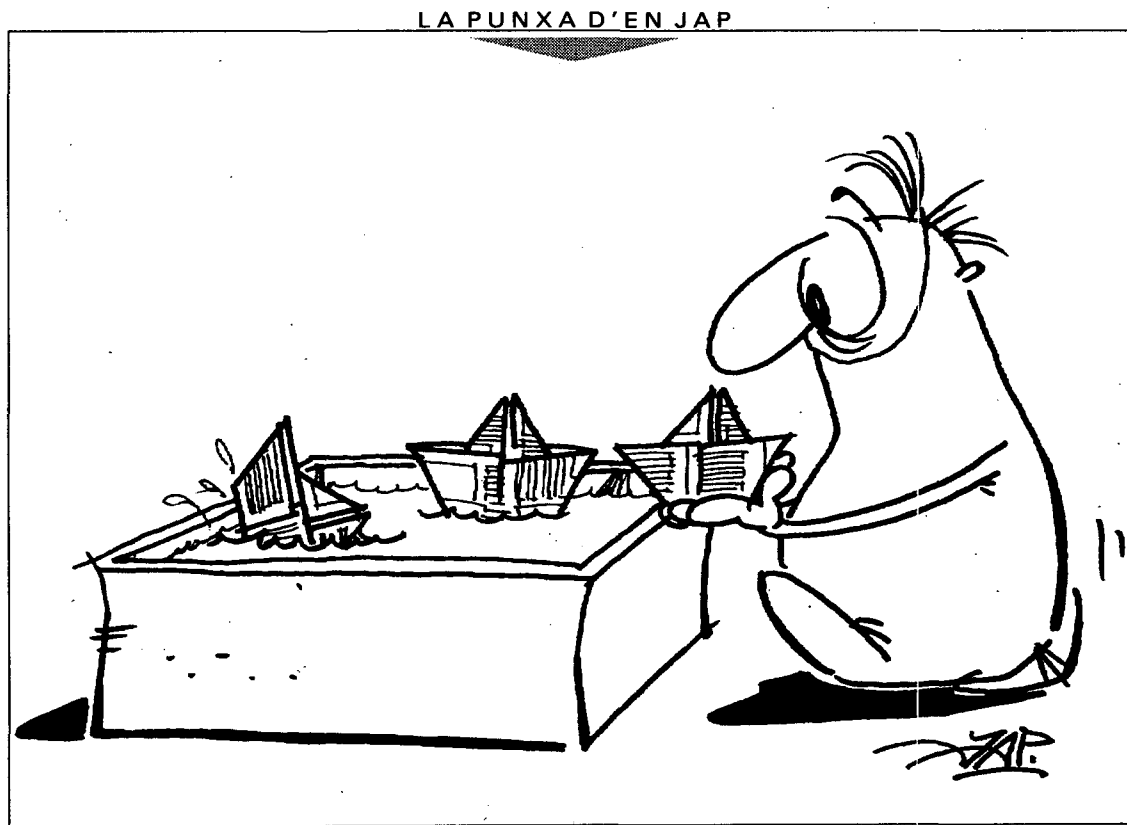
Responc a la M. Carme Renedo i Puig, pel seu escrit publicat a El Punt del 27 d'abril passat. Seré molt breu perquè no tinc per costum criticar qui no conec, però ja que vostè parla de mi, voldria manifestar-li unes paraules al respecte:

Primer de tot vull donar-li les meves dades per, si té interès i ganes de parlar amb mi, sàpiga que em pot trobar a l'Associació MIFAS al telèfon 23 45 02, i li aclariré tot el que dubti respecte al què fem i com ho fem el col·lectiu de disminuïts, i més concretament a MIFAS, sobre les barreres arquitectòniques. Sense necessitat que utilitzi d'intermediari altres diaris i periodistes, i vostè manipuli el que dic i el que va entendre, crec en la bona fe de la periodista que em va entrevistar.

A més a més, la convido a conèixer l'Associació MIFAS, ja que segons veig en el seu escrit no la coneix ni sap el que fa. / PÈRE TUBERT i BASSAS (President de Minusvàlids Físics Associats, MIFAS. Girona).

Vergonya i feixisme a València

El dia 11 d'abril, en Guillem Agulló, company i amic de lluita, va ser assassinat. Durant aquell cap de setmana, ell i una colla d'amics seus feien una acampada. Sense saber-ne res, van anar a parar a prop d'un campament paramilitar de feixistes (els quals hi rebien instrucció militar). Tan bon punt els feixistes van saber que en Guillem era per aquella zona, van sortir a buscar-lo. Quan

el van trobar, cap al tard, de seguida van començar a insultar i a provocar. El grup de feixistes era més nombrós que no el grup d'en Guillem. Ràpidament, uns quants feixistes van agafar en Guillem i un altre el va apunyalat al cor.

Tot seguit es va avisar a la Guàrdia Civil. La benemèrita, que va anar al lloc dels fets, va detenir tots els amics d'en Guillem durant tota la nit amb l'excusa d'interrogar-los, mentre que va deixar marxar els feixistes. Aquests neoz nazis eren bastant coneguts, però tot i que la Guàrdia Civil en sabia els noms i les adreces, no els va detenir, sinó que es van entregar ell al cap de dos dies. Els detinguts, els varen deixar anar sota una fiança de 50.000 pessetes per cadascun d'ells, exceptuant l'autor material, que continua detingut.

Al cap de dos dies de l'assassinat, el dimarts 13 d'abril, se celebrà a València una manifestació per condemnar l'assassinat d'en Guillem. Aplegà unes 3.000 per-

sones. Cal tenir present que fou convocada mitjançant trucades entre amics i fent córrer la veu. Els organitzadors foren Maulets i l'Associació Antifeixista de València.

Cal fer esment que aquests grups de feixistes actuen sota la protecció de la policia. Malgrat tot, ara el mort ja hi és, però encara faltaria saber qui paga aquests campaments paramilitars als feixistes, qui fa que no siguin detinguts al moment i per què els jutges els deixen anar en llibertat havent estat participants.

Per acabar el relat, afegim-hi que un conseller del València CF va donar 100.000 pessetes per pagar la meitat de l'entrada a 54 membres dels nazis yomuss (seguidors radicals del València) i així poder penjar una pancarta on es podia llegir: *Guillermo, jòdete.* / ASSEMBLEA INTERCOMARCAL DE MAULETS DE LES COMARQUES NORD-OCCIDENTALS (Alt i Baix Empordà, el Gironès i la Selva).

La validesa de la Festa del Treball

Novament ens arriba el Primer de Maig o la Festa del Treball; jo entenc que tal vegada fóra convenient de replantejar-nos si continua essent vàlid commemorar aquesta diada amb un context festiu, tota vegada que la classe obrera i la societat en general estan passant per les hores més baixes d'ençà molts anys.

Resulta certament preocupant d'observar com d'entre tot el ventall polític —que ara mateix ja es prepara per cansar-nos amb la seva insistència de parlar i parlar sense dir res en concret, només per aconseguir aquells llocs de privilegi que els doni pas a l'enxufisme i al diner fàcil— no hi ha ni una sola formació política que tingui credibilitat per confiar que podrà redreçar la situació.

El nostre país dobla en aturats la mitjana europea; en contractes

a precari en som líders, i quant a prestacions socials rebudes, ja fa molt de temps que ocupem les darreres posicions de l'Europa Comunitària; curiosament, o lamentablement, hem arribat a aquesta situació quan hem estat liderats per un partit irònicament anomenat socialista i obrer. El meu vot particular seria doncs per ara, i tant, no a la Festa del Treball i sí a la conscienciació i mentalització per esbrinar cap a on cal anar per sortir d'aquest cul-de-sac. / JOSEP RECASENS i ADROHER (Girona).

La secta dels caçasetes

Les últimes informacions sobre els caçasetes han anat revelant que es tracta d'un grup tancat en si mateix, que utilitza enormes mitjans de seguretat per evitar que hi hagi qui els contradigui en les seves xerrades i congressos, i arriben fins i tot a filtrar informacions als periodistes.

Utilitzen la persuasió correctiva per convèncer les seves víctimes, als familiars de les quals treuen una enorme quantitat de diners. Entre els seus partidaris abunden fanàtics que rebutgen qualsevol mena de diàleg amb els nous moviments religiosos.

La seva estructura és poc clara, i es presenten tres noms diferents: AIS, CROAS o Projuventud, i tenen connexions amb xarxes internacionals, les finances de les quals no són gens transparents.

S'adapten enormement a la demanda del moment; tan aviat es presenten com a grup de suport familiar, com a grup contra les drogues, o com a grup paramèdic de salut mental.

La resta la poden posar vostès mateixos: compleixen un per un tots els punts de conducta d'una secta destructiva. / MONTSERRAT FARELL BATLLE (Barcelona).

Informació centralista

Girona, igual que Tarragona i Lleida, no deuen constar en els atles d'algunes cadenes de TV. Aquesta afirmació la faig una mica —més ben dit, molt— ofesa, (Continua a la plana següent)